

Škripaje so se vrata mrtvašnice zaprla za njima.

Prvi je spet izstopil Štef: brisal si je mokre oči. Čudno blede in vdano je bilo njegovo lice. Za njim je prišla Marica z marogastim obrazom in obvezami čez glavo. Poleg Štefa, Pepce in Cebekovega se je postavila. Boječe in mehko je pogledovala Štefa.

»Če ne bi bil oče tak, bi bilo danes drugače. Marsikaj drugače!« je dejala Štefu čez nekaj časa.

»Vsakomur je pač križ odločen: enemu težji, drugemu lažji!« je ta odvrnil in se zazrl v njene objokane oči. »Kje pa koga čaka, nihče ne ve.«

Umolknil je in pogledal čez pokopališče. »Tam prihaja moja žena. Moram domov!«

Marica je zrla za njima, ki sta zapuščala pokopališče in se bližala domu sredi polja — — —

Tudi stari Smolnik je šel na Sterminškov pogreb. Nekaj dni nato pa je dejal sinu: »Vesel bodi in Boga hvali, da imaš dobro ženo in miren dom! Marica se bo zdaj ločila od moža. Baje si je privlekel drugo k hiši, njo pretepel in nagnal. Z otrokom je pribežala sem k Pepci.«

Štef je zazijal. Njegovo srce je zatrepetalo ob teh besedah in oči so bile polne sočutja.

Jože Šmit | Večer ob trtah

Tiho ob trtah stojiva,
v cvetih večer leži,
čaše med prsti drživa,
brinja sva vrgla v kri.

Ustnice nama drhtijo,
žejne oči so sna,
kadar še trte zaspijo,
bova, dekle, samá.

Vdano si bova napila,
dobra odšla na vas,
topla ko zvezdi se zlila
bova v ta nočni čas.